

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.952 van 26 februari 2016
in de zaak A. 205.871/X-16.026.**

In zake : de GEMEENTE MERELBEKE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Willy Van der Gucht
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Voskenslaan 34
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN
beide bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel
131 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 augustus 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de beroepscommissie) van 15 juni 2012 waarbij het beroep van K. D. tegen de beslissing van de tuchtcommissie van de gemeente Merelbeke van 23 januari 2012 wordt ingewilligd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 november 2015.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Franky De Mil, die *loco* advocaat Willy Van Der Gucht verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Rutger Tibau, die *loco* advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 23 mei 2011 beslist de overeenkomstig artikel 123 van het gemeentedecreet opgerichte tuchtcommissie van de gemeente Merelbeke tot het starten van een tuchtprocedure tegen K. D., gemeentesecretaris, wegens:

“- schending van het proportionaliteitsbeginsel en finaliteitsbeginsel bij de raadpleging van het rijksregister + het verkeerd notuleren van vergaderingen die hierover met de gemeentesecretaris werden gevoerd. Er wordt hierbij verwezen naar het besluit van 5 november 2010 van de commissie ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer m.b.t. een klacht van Schepen [J. J.].

- onder het voorwendsel van eventueel te maken procedurefouten weigeren om opdracht te geven aan het administratief personeel om [een eerder] tuchtdossier dat op de persoon van de [gemeentesecretaris] betrekking heeft te kopiëren, evenals de weigering van de

[gemeentesecretaris] zelf om dit te doen. Er wordt hierbij verwezen naar een schrijven van 26 april 2011 van de [...] gemeenteontvanger, m.b.t. een vraag van de Voorzitter van de tuchtcommissie dd. 14 april 2011.”

De tuchtcommissie verklaart op 23 januari 2012 de eerste tenlastelegging bewezen “waar deze tenlastelegging betrekking heeft op de schending van het proportionaliteitsbeginsel en het finaliteitsbeginsel bij de raadpleging van het rijksregister”. Ook de tweede tenlastelegging wordt bewezen verklaard. Bij wege van tuchtmaatregel wordt de gemeentesecretaris een schorsing van één maand opgelegd.

Op beroep van de gemeentesecretaris beslist de beroepscommissie voor tuchtzaken op 15 juni 2012 wat volgt:

“1. Met betrekking tot de tenlastelegging 1, stelt vast dat er geen beslissing werd genomen tot tuchtrechtelijke vervolging binnen een termijn van zes maanden na kennisname ervan door de tuchtoverheid en de tuchtvordering vervallen is door verjaring. Zegt dienvolgens dat de bestreden beslissing van 23 januari 2012 op dat punt als niet bestaande wordt beschouwd.

2. Met betrekking tot de tenlastelegging 2, zegt dat ten laste van verzoekende partij geen tuchtrechtelijke fout kan weerhouden worden zodat aan hem dan ook geen tuchtsanctie kan opgelegd worden.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoekster

4. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de “[s]chending van artikel 130, § 1 van het Gemeentedecreet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

In het verzoekschrift zet verzoekster in een *eerste onderdeel* uiteen dat de beroepscommissie ten onrechte oordeelt dat de tuchtvordering wat de eerste tenlastelegging betreft vervallen is door verjaring. In de eerste plaats

werd de tuchtcommissie pas op 25 mei 2010 opgericht, zodat ze niet reeds op 26 mei 2009 kennis kan hebben gekregen van het ten laste gelegde feit. Bovendien heeft de tuchtcommissie pas op 25 november 2010 kennis gekregen, in het kader van de getuigenverklaring van schepen J. J., van het schrijven van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Het is slechts door de mededeling van dit schrijven “dat voor de leden van de tuchtcommissie kwam vast te staan dat [K. D.] het proportionaliteits- en finaliteitsbeginsel had geschonden”. Pas op dat moment beschikte de tuchtcommissie over voldoende en bewijskrachtige gegevens die haar toelieten de tuchtprocedure te starten.

Volgens een *tweede onderdeel* is het niet aan verzoekster om te bewijzen dat de feiten niet verjaard zijn, maar aan het personeelslid om te bewijzen dat de feiten verjaard zijn. Voorts meent zij dat geen enkel element erop wijst dat de tuchtcommissie eerder kennis heeft genomen, dan op de hoorzitting van 25 november 2010, van de brief die de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer persoonlijk richtte aan schepen J. J., die geen lid is van de tuchtcommissie. Verzoekster heeft wel degelijk op accurate wijze aangegeven wanneer zij kennis heeft genomen van de gegevens die aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van de tuchtsanctie.

5. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie benadrukt verzoekster, in verband met het eerste onderdeel, dat op 26 mei 2009 de ware toedracht van de feiten nog onduidelijk was. Niet alleen was het op dat ogenblik nog niet gekend of het toevoegen van afdrukken van het rijksregister aan het dossier in het kader van de aanstelling van de leden van de budgetcommissie betwist werd door de gemeentesecretaris, bovendien was het niet duidelijk of de feiten het starten van een tuchtprocedure konden rechtvaardigen. Die duidelijkheid kwam er pas op een hoorzitting van de tuchtcommissie van 25 november 2010 in het kader van een eerdere tuchtprocedure tegen de gemeentesecretaris.

De brief van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van 5 november 2010 heeft een nieuw licht doen

schijnen over de feiten die door de gemeentesecretaris werden gepleegd. Niet de handeling van het toevoegen van afdrukken uit het rijksregister *an sich* wordt als een tuchtfeit in aanmerking genomen, maar wel het feit dat de gemeentesecretaris hierbij het finaliteits- en proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden.

Beoordeling

6. Het eerste middel betreft de eerste tenlastelegging tegen de gemeentesecretaris. Ze luidt:

“Schending van het proportionaliteitsbeginsel en finaliteitsbeginsel bij de raadpleging van het rijksregister + het verkeerd notuleren van vergaderingen die hierover met de gemeentesecretaris werden gevoerd. Er wordt hierbij verwezen naar het besluit van 5 november 2010 van de commissie ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer m.b.t. een klacht van schepen [J. J.]”

De tenlastelegging houdt hiermee verband dat de gemeentesecretaris, met het oog op de goedkeuring tijdens de gemeenteraadszitting van 26 mei 2009 van het punt van de samenstelling van de budgetcommissie, in het dossier een afdruk van alle wettelijke gegevens uit het rijksregister had opgenomen met betrekking tot drie van de vier voorgestelde leden.

7. In haar beslissing van 23 januari 2012 acht de tuchtcommissie de verjaring ter zake niet ingetreden niettegenstaande de tuchtprocedure “werd opgestart op 23 mei 2011” en niettegenstaande wat zij zelf noemt “het gegeven dat de gemeenteraadsleden reeds in de loop van 2009 kennis hadden van de feiten die aan de tuchtprocedure ten grondslag liggen”. Immers is het tuchtrechtelijk karakter van de feiten pas later voldoende aannemelijk gemaakt, namelijk in een tot schepen J. J. gerichte brief van 5 november 2010 van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, van welke brief de tuchtcommissie maar op 25 november 2010 kennis heeft genomen. In de brief deelde de commissie mee dat de opname van de afdruk van de gegevens uit het rijksregister in het dossier in strijd was met het finaliteits- en proportionaliteitsbeginsel.

8. In het bestreden besluit oordeelt de beroepscommissie in de eerste plaats dat de inbreuk in kwestie al vermeld werd tijdens de zitting van 26 mei 2009 “zodat moet aangenomen worden dat de voltallige gemeenteraad – en aldus ook de leden van de nadien aangeduide tuchtraad – toen op de hoogte werden gebracht”. Voorts verwijst de beroepscommissie ook nog naar de polemiek die in dit verband ontstond door de weigering van de betrokken schepen J. J. om de notulen van de zitting van 26 mei 2009 goed te keuren.

Tevens argumenteert de beroepscommissie dat de tuchtcommissie in haar beslissing van 23 mei 2011 tot kennisneming van de feiten “concreet [had] moeten aangeven wanneer er kennisneming is geweest” en wijst zij erop dat ook het tuchtonderzoek van de tuchtonderzoeker er niet van doet blijken dat de brief van 5 november 2010 “slechts op 25 november 2010 ter kennis zou gebracht zijn”.

Waarna de beroepscommissie op grond van artikel 130, § 1, van het gemeentedecreet de gevolgtrekking maakt dat “uit het dossier ontegensprekelijk blijkt dat de tuchtoverheid meer dan 6 maand voor het opstarten van de tuchtprocedure van het ten laste gelegde feit kennis had en over voldoende bewijskrachtige gegevens beschikte om te beslissen over het al dan niet opstarten van de tuchtvordering”.

9. Artikel 130, § 1, eerste zin, van het gemeentedecreet schrijft voor dat de tuchtoverheid geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname door de tuchtoverheid van de daarvoor in aanmerking komende feiten.

Voor een vaststelling van de feiten die de verjaringstermijn doet lopen, is meer vereist dan een onbestemd gerucht, een vaag vermoeden of speculaties. Maar de vaststelling hoeft nu ook weer niet in alle opzichten volledig of volmaakt te zijn. Of de feiten voor bewezen kunnen worden gehouden, moet de tuchtprocedure uitwijzen. Waar het met betrekking tot het ingaan van de verjaringstermijn om gaat, is dat de tuchtoverheid over een minimum van

gegevens moet beschikken opdat zij er redelijkerwijze toe in staat kan worden geacht de keuze te maken om al dan niet voor de feiten een tuchtrechtelijke vervolging te starten.

10. Uit het door verzoekster bijgebrachte tuchtdossier blijkt dat schepen J. J., zijnde één van de drie personen van wie de wettelijke gegevens uit het rijksregister ter inzage lagen in het dossier inzake de budgetcommissie, op 26 mei 2009 uitdrukkelijk verklaarde dat hij zich door die terinzagelegging geschaad voelde in zijn persoonlijke levenssfeer, dat deze praktijk bij zijn weten nog niet eerder was voorgekomen, dat de vraag rees of de handelwijze wel conform de wet van 8 augustus 1983 ‘tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen’ was, en dat hij van de gemeentesecretaris onder meer wou vernemen waarom de gegevens van drie personen werden toegevoegd, maar niet van het vierde commissielid, te weten de gemeentesecretaris zelf. Naar blijkt, zou de gemeentesecretaris op de vragen geen echt antwoord hebben gegeven en was er volgens raadslid P. L. een schending van twee wetten, namelijk de wet op het rijksregister en die op de privacy.

Anders dan verzoekster wil doen geloven, beschikten de gemeenteraadsleden in de gegeven omstandigheden reeds op 26 mei 2009 over toereikende en bewijskrachtige gegevens om zorgvuldig te kunnen uitmaken of er al dan niet een tuchtprocedure moest worden gestart met betrekking tot het feit “dat [de gemeentesecretaris] in het kader van de aanstelling van de leden van de budgetcommissie van sommige leden een afdruk van het rijksregister aan het dossier had toegevoegd”.

Dat zij daarvoor eerst kennis moesten hebben van het antwoord van 5 november 2010 op een klacht die schepen J. J. op 1 juli 2009 louter uit eigen beweging aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer toestuurde, is niet meer dan een voorwendsel om de verstreken verjaringstermijn alsnog te doen herleven.

11. Het is niet betwist dat per 26 mei 2009 de tuchtoverheid die ten aanzien van de gemeentesecretaris bevoegd was, de gemeenteraad is. De gemeenteraad droeg de uitoefening van zijn tuchtbevoegdheid slechts op 25 mei 2010 aan een tuchtcommissie over. Alsdan, en *a fortiori* op 23 mei 2011 – dag waarop de tuchtvervolging werd ingesteld – was het aan de gemeentesecretaris verweten gebruik van gegevens uit het rijksregister in strijd met de strikte regels die daarvoor gelden, al ruimschoots verjaard.

12. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

13. Hieruit volgt dat de beroepscommissie terecht tot de verjaring met betrekking tot het eerste tuchtfeit besloot op grond van het feit dat de inbreuk al werd vermeld op de gemeenteraadszitting van 26 mei 2009, zodat moet worden aangenomen dat op dat moment de hele gemeenteraad ervan op de hoogte werd gesteld.

Het tweede middelonderdeel betreft alleen een bijkomende motivering van de beroepscommissie ter staving van de verjaring ten aanzien van het eerste tuchtfeit. Zelfs al zou het onderdeel gegrond zijn, dan nog zou het niet de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen meebrengen. Als gezien, kon de beroepscommissie reeds op basis van de vaststelling dat het feit op de gemeenteraadszitting van 26 mei 2009 ter sprake kwam rechtmatig tot de verjaring concluderen.

14. Het middel wordt in zijn geheel verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoekster

15. Een tweede middel voert de schending aan “van artikel 87, § 1 van het Gemeentedecreet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster in een *eerste onderdeel* dat de tuchtcommissie een gemeentelijke dienst is en dat bijgevolg de weigering van de gemeentesecretaris om gevolg te geven aan de vraag om het tuchtdossier te kopiëren wel degelijk als een tuchtvergrijp te kwalificeren is. De beroepscommissie schendt volgens haar artikel 87, § 1, van het gemeentedecreet door te oordelen dat de weigering geen tuchtvergrijp is.

In een *tweede onderdeel* verklaart verzoekster dat de tuchtsanctie niet werd opgelegd omdat de gemeentesecretaris weigerde om het tuchtdossier zelf te kopiëren, maar omdat hij weigerde opdracht te geven aan het gemeentepersoneel om het te kopiëren en hij zelfs weigerde zijn toestemming hiervoor te verlenen, aldus de werking van de tuchtcommissie verhinderend. De beroepscommissie beoordeelt niet de weigering van de gemeentesecretaris om aan het gemeentepersoneel opdracht te geven tot het kopiëren van het tuchtdossier.

Volgens een *derde onderdeel*, ten slotte, is de beroepscommissie ten onrechte van mening dat de tuchtcommissie haar onderrichtingen aan de plaatsvervangende gemeentesecretaris had moeten geven en de taak door deze had moeten laten uitvoeren. Wellicht bedoelt de beroepscommissie de secretaris *ad hoc* van de tuchtcommissie, maar die oefent louter een administratieve functie uit die betrekking heeft op de activiteiten van de tuchtcommissie. Deze opdracht liep ten einde op het ogenblik dat de beslissing van de tuchtcommissie was genomen. De opdracht tot het kopiëren van het tuchtdossier, met het oog op het opsturen ervan aan de beroepscommissie, kon enkel aan de gemeentesecretaris gegeven worden. Er was geen “plaatsvervangend gemeentesecretaris” daarvoor beschikbaar.

16. Ook in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie blijft verzoekster erbij dat de beroepscommissie enkel de weigering van de gemeentesecretaris om het dossier zelf te kopiëren heeft beoordeeld en niet zijn weigering om aan het gemeentepersoneel opdracht daartoe te geven.

Tevens beklemtoont zij dat het de taak van de gemeentesecretaris is om ervoor te zorgen dat de gemeente tijdig een regelmatig verzoek van de beroepscommissie om een tuchtdossier binnen zeven dagen aan haar te bezorgen inwilligt, wanneer hem dit verzoek ter kennis wordt gebracht door het college van burgemeester en schepenen, de voorzitter van de gemeenteraad of de voorzitter van de tuchtcommissie. De opdracht was “louter het kopiëren van een reeds afgesloten tuchtdossier”. “Aangezien dit een louter formalistische handeling betrof, die niet de minste inhoudelijke weerslag kon hebben op het verloop van het tuchtonderzoek zelf, vermocht de gemeentesecretaris deze vraag niet te weigeren.”

Beoordeling

17. Het tweede middel houdt verband met de tweede tenlastelegging tegen verzoeker:

“Onder het voorwendsel van eventueel te maken procedurefouten weigeren om opdracht te geven aan het administratief personeel om het tuchtdossier dat op de persoon van de [gemeentesecretaris] betrekking heeft te kopiëren, evenals de weigering van de [gemeentesecretaris] zelf om dit te doen. Er wordt hierbij verwezen naar een schrijven van 26 april 2011 van de heer [F. V.], gemeenteontvanger, m.b.t. een vraag van de Voorzitter van de tuchtcommissie dd. 14 april 2011.”

In de brief van 26 april 2011 bericht de gemeenteontvanger het schepencollege over een bezoek aan zijn bureau door de voorzitter van de tuchtcommissie die hem raad kwam vragen met betrekking tot de vraag van de advocaat van de gemeente om een (eerder) “tuchtdossier over de gemeentesecretaris” te kopiëren of te laten kopiëren en het op te sturen naar de beroepscommissie. De gemeenteontvanger relateert:

“Op dat moment was ook de gemeentesecretaris aanwezig in mijn kantoor. Deze heeft op de vraag van [de voorzitter van de tuchtcommissie] geantwoord dat niemand van het personeel dit netelige dossier zou willen kopiëren omwille van het risico op procedurefouten en omwille van het risico daarom betrokken te worden in het dossier. De gemeentesecretaris heeft hem dus gevraagd het niet aan een personeelslid te geven om te kopiëren en ook afgeraden zelf het dossier te kopiëren ten einde te vermijden procedurefouten te maken.

Ook ikzelf wens in dit dossier geen partij te kiezen of enige rol te spelen en wilde dus het dossier evenmin kopiëren. Ik heb [de voorzitter van de tuchtcommissie] ook aangeraden het dossier terug te bezorgen aan de advocaat en er bij voorkeur geen ander personeel bij te betrekken. Het was voor mij onduidelijk wat er verder ging gebeuren met het dossier toen [de voorzitter van de tuchtcommissie] mijn kantoor verliet.”

Het tuchtdossier is daarna aan de advocaat van de gemeente bezorgd en door hem gekopieerd.

18. In haar beslissing van 23 januari 2012 acht de tuchtcommissie de tenlastelegging bewezen. Onder verwijzing naar artikel 87, § 1, van het gemeentedecreet overweegt zij dat de tuchtcommissie deel uitmaakt van de gemeentelijke diensten en dat het gegeven dat de gemeentesecretaris meent een rechtstreeks en persoonlijk belang te hebben bij een bepaald dossier, hem niet het recht geeft om de werking van de tuchtcommissie te verhinderen. Zijn persoonlijke betrokkenheid kan geen beletsel zijn om de opdracht tot het kopiëren van het tuchtdossier te laten uitvoeren door zijn diensten. De houding van de gemeentesecretaris is volgens de tuchtcommissie “als volstrekt deloyaal [te bestempelen], temeer hij er alle belang bij had dat het tuchtdossier niet (tijdig) werd gekopieerd”.

19. Naar het oordeel van de beroepscommissie daarentegen, in het bestreden besluit, kan aan de gemeentesecretaris “geen gebrek aan loyale medewerking en een tekortkoming aan de beroepsplichten worden verweten”. Hoewel het correct wordt genoemd dat, zoals de tuchtcommissie deed gelden, de gemeentesecretaris zich dient te gedragen naar de onderrichtingen van de gemeenteraad, de voorzitter van de gemeenteraad, het college van burgemeester en schepenen of de burgemeester, overeenkomstig hun bevoegdheden, kan dit volgens de beroepscommissie te dezen toch niet gelden. Immers deed de onderrichting zich voor in het kader van een vorig tuchtonderzoek ten laste van de gemeentesecretaris en behoorde de tuchtcommissie de gevraagde taak te laten uitvoeren door de plaatsvervangend gemeentesecretaris die ter zake van dat tuchtonderzoek was aangeduid. Terecht, aldus nog de beroepscommissie, meent de gemeentesecretaris dat indien hij op de vraag was ingegaan “dit in

voorkomend geval aanleiding had kunnen geven tot procedurefouten die hem toerekenbaar konden gemaakt worden”.

20. Of het gedrag van een personeelslid al dan niet te beschouwen is als een tuchtrechtelijk te bestraffen tekortkoming aan de beroepsplichten, is een aangelegenheid waaromtrent de tuchtoverheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt. Dat wil zeggen dat de tuchtoverheid – binnen de grenzen van het recht, inbegrepen het redelijkheidsbeginsel – over een appreciatieruimte beschikt waarvan zij naar eigen inzicht gebruik mag maken.

De uiteindelijke tuchtoverheid te dezen is de beroepscommissie. Op grond van artikel 141 van het gemeentedecreet, zoals het ten tijde van de bestreden beslissing luidde, beschikt de beroepscommissie over een hervormingsrecht. Dit houdt in, zoals het Grondwettelijk Hof reeds vaststelde in zijn arrest nr. 109/2011 van 6 juni 2011, dat de beroepscommissie door de devolutieve werking van het beroep, de beslissingsmacht over de zaak zelf verwerft, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid. Zo kan zij een andere kwalificatie aan de feiten geven en een andere tuchtstraf opleggen.

Samenvattend, gaat het er bij de beoordeling van het middel niet om of de tuchtcommissie al dan niet terecht besloot tot een deloyale houding en tuchtfout in hoofde van de gemeentesecretaris, maar wel of de beroepscommissie rechtmatig van oordeel kon zijn dat hem geen gebrek aan loyale houding te verwijten valt en dat hij geen disciplinaire tekortkoming beging.

21. Tevergeefs wil verzoekster doen aannemen dat de beroepscommissie enkel de weigering van de gemeentesecretaris om het tuchtdossier zelf te kopiëren heeft beoordeeld en niet diens weigering om daartoe opdracht te geven aan het gemeentepersoneel.

De bestreden beslissing vermeldt expliciet dat het bij de beroepscommissie aangevochten besluit onder meer berust op de “weigering om

[het] tuchtdossier te kopiëren dan wel opdracht te geven aan het administratief personeel”. Waar vervolgens, met betrekking tot de tweede tenlastelegging, de beroepscommissie de zienswijze van de gemeentesecretaris bijvalt, vat zij die eerst aldus samen “dat hij een persoonlijk belang had en zich daarom heeft onthouden van zijn tussenkomst bij het kopiëren van zijn tuchtdossier”. Het staat voor de Raad van State genoegzaam vast dat die “tussenkomst” betrekking heeft op zowel het zelf kopiëren door de gemeentesecretaris als op het geven van een opdracht daartoe aan het gemeentepersoneel.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

22. Artikel 87, § 1, van het gemeentedecreet schrijft voor dat de gemeentesecretaris instaat voor de werking van de gemeentelijke diensten inzake de voorbereiding, de uitvoering en de evaluatie van het beleid, en dat hij zich gedraagt naar de onderrichtingen die hem worden gegeven door de gemeenteraad, de voorzitter van de gemeenteraad, het college van burgemeester en schepenen of de burgemeester, al naargelang hun respectieve bevoegdheden.

In het middelonderdeel gaat verzoekster ervan uit dat elk verzuim van de gemeentesecretaris om gevolg te geven aan een onderrichting als bedoeld in voormeld voorschrift, noodzakelijk als een tuchtvergrijp moet worden gekwalificeerd.

De Raad van State deelt die zienswijze niet. Naar zijn mening is er geen sprake van een onvermijdelijk automatisme in die zin, los van de concrete omstandigheden van de zaak.

23. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, zijn het juist die concrete omstandigheden die de beroepscommissie ertoe gebracht hebben te oordelen dat “*in casu*” de gemeentesecretaris geen disciplinaire fout beging door zich te hebben onthouden van zijn tussenkomst bij het kopiëren van het tuchtdossier: omdat het net om een tuchtdossier te zijnen laste ging.

Dat het alleszins niet evident mag heten dat aan de gemeentesecretaris wordt gevraagd om direct of indirect het nodige te doen voor het kopiëren van een tuchtdossier tegen zichzelf, bewijst de brief van de gemeenteontvanger van 26 april 2011 waarnaar wordt verwezen in de omschrijving van de betrokken tenlastelegging. Zoals daaruit blijkt, weigert zelfs een buitenstaander in het tuchtdossier en hoge ambtenaar van de gemeente, als de gemeenteontvanger, om het dossier te kopiëren.

Evenwel besteedt verzoekster in het eerste onderdeel geen enkele aandacht aan de doorslaggevende beweegreden van de beroepscommissie om “*in casu*” niet te besluiten tot een tuchtrechtelijke tekortkoming door de gemeentesecretaris aan artikel 87, § 1, van het gemeentedecreet. Het onderdeel kan er dan ook niet van overtuigen dat de beroepscommissie met het oordeel dat de gemeentesecretaris geen gebrek aan loyale medewerking kan worden verweten doordat hij niet meewerkte aan het kopiëren van een tuchtdossier te zijnen laste, de wettigheidsgrenzen van haar discretionaire beoordelingsvrijheid te buiten gaat.

Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

24. Tot wie de vraag om het tuchtdossier te kopiëren dan wel gericht moest worden en of dat de “secretaris *ad hoc* van de tuchtcommissie” – door de beroepscommissie “plaatsvervangende gemeentesecretaris” genoemd – of nog iemand anders moest zijn, doet voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing niet wezenlijk ter zake.

Zelfs al zou wat de beroepscommissie daaromtrent overwoog foutief zijn, dan nog is ermee niet de onwettigheid aangetoond van het oordeel van de beroepscommissie dat de gemeentesecretaris geen tuchtfout beging omdat het kopiëren zijn eigen tuchtdossier betreft.

In zoverre overigens verzoekster beweert dat de gemeentesecretaris nu eenmaal de enige was aan wie de betrokken opdracht kon worden gegeven, wordt zij door de feiten tegengesproken. Nadat de voorzitter

van de tuchtcommissie niemand op het gemeentehuis bereid vond om het dossier te kopiëren, heeft hij het dezelfde dag nog bij de advocaat van de gemeente gebracht “die het gekopieerd heeft en doorgestuurd naar Brussel” (stukken 9 en 10 van verzoekster).

Ook het derde onderdeel kan niet tot nietigverklaring leiden.

25. Het tweede middel wordt in al zijn onderdelen verworpen.

V. Kosten

26. In de laatste memorie vragen de verwerende partijen tevergeefs dat verzoekster zou worden veroordeeld tot een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro. Het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ is slechts van toepassing op de beroepen tot nietigverklaring ingediend vanaf 2 april 2014.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig februari 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust